

CHICO XAVIER

VIAȚA
CONTINUĂ
ÎN LUMEA
DE DINCOLO

● Lambodar
2026

CUPRINS

<i>VIAȚA CONTINUĂ ÎN LUMEA DE DINCOLO...</i>	V
1 O ÎNTÂLNIRE NEAȘTEPTATĂ	1
2 LA UȘA UNUI PRIETEN APROPIAT	6
3 O AJUSTARE PRIETENOASĂ	12
4 REÎNNOIRE	17
5 REÎNTÂLNIREA	25
6 ÎNȚELEGERE FRATERNĂ	32
7 ALZIRA OFERĂ INFORMAȚII	39
8 O ÎNTÂLNIRE PLINĂ DE ÎNVĂȚĂMINTE	45
9 FRATELE CLAUDIO	52
10 EVELINA SERPA	60
11 ERNESTO FANTINI	67
12 JUDECATĂ ȘI IUBIRE	74
13 NOI ÎNDATORIRI	82
14 NOI DIRECȚII	91
15 MOMENTUL ANALIZEI	100
16 EFORTURI DE REÎNNOIRE	107
17 CHESTIUNI ALE INIMII	114
18 ÎNTOARCEREA	121
19 REVIZUIRILE VIEȚII	131
20 COMLOTUL DEZVĂLUIT	140
21 ÎNTOARCERE ÎN TRECUT	149
22 BAZE ALE UNUI NOU VIITOR	160
23 ERNESTO LA LUCRU	171
24 EVELINA ÎN ACȚIUNE	183
25 O NOUĂ DIRECȚIE	194
26 ȘI VIAȚA CONTINUĂ ÎN LUMEA DE DINCOLO...	202

1

O ÎNTÂLNIRE
NEAȘTEPTATĂ

Vântul se juca cu frunzele uscate când Evelina Serpa – Dona Serpa – se decise să ia loc pe o bancă ce părea să o invite la odihnă.

Grădina era tăcută în liniștea acelei după-amiezi călduroase.

Doar câțiva turiști se aflau în Hotelul Minas Gerais¹ în acea a doua săptămână din octombrie, și printre aceștia se număra și Dona Serpa, însoțită de o asistentă care rămăsese în urmă, în camera de hotel.

Tânjind după o perioadă în care să fie singură cu ea în-săși, Dona Serpa evadase din agitația vieții cotidiene.

Își dorea să reflecteze. Și chiar din acest motiv se ascundea acum la adăpostul bolșii înverzite, privind la rândurile de azalee ce stăteau să înflorească și care anunțau cu mândrie sosirea primăverii.

Simțindu-se protejată în mijlocul aceluia foliar dens, permise propriilor gânduri să zboare...

Medicul de familie îi recomandase să se odihnească pentru a-și aduna forțele înaintea operației la care urma să fie supusă. Pe măsură ce puneă în balanță avantajele și riscurile intervenției chirurgicale, amintirile scurtei sale vieți i se derulau în minte.

¹ Poços de Caldas, așa cum a fost amintit de personaje în capitolul 6. Este o stațiune balneară aflată în statul Minas Gerais, localizat în sud-estul Braziliei. Cunoscut în principal pentru băile termale, se situează pe cursul de apă Poços de Caldas, lângă râul Pardo.

Se căsătorise în urmă cu șase ani.

La început totul fusese asemenea unei croaziere pe un vas de aur de-a lungul apelor cristaline. Un soț și fericire. În al doilea an al căsniciei a apărut și sarcina la care speraseră cu înflăcărare; totuși, odată cu sarcina apăruse și boala. Se descoperise că trupul ei se deteriora. Rinichii săi erau incapabili să gestioneze orice fel de sarcină suplimentară, iar inima sa era asemenea unui motor aflat pe cale de a se îneca și a muri. Ginecologul său îi recomandase un avort terapeutic și, în ciuda tristeții enorme a cuplului, fetusul fu smuls din incubatorul matern asemenea unui pui de pasăre alungat din cuib.

Din acel moment, drumul vieții sale devenise o cale a plângerii. Caio, soțul ei, se transformase într-un prieten atent, care însă nu mai era interesat de ea din punct de vedere erotic. Cedase cu ușurință farmecelor altei femei: o tânără necăsătorită, a cărei inteligență și impulsivitate Evelina le putea deduce din bilețelele pe care el le uita prin buzunare și care erau pline de cuvinte pasionale și de urma săruturilor ei lăsate pe hârtie de rujul roșu.

Singurătatea și dezamăgirea pe care le îndurase în propriul său cămin fuseseră probabil factorii declanșatori ai crizelor îngrozitoare ce îi dădeau periodic senzația unei greutăți copleșitoare ce îi strivea pieptul.

În astfel de momente ea simțea greață, dureri de cap cumplite, frisoane, o senzație de arsură în mâini și picioare și o creștere considerabilă a tensiunii arteriale. La apogeul agoniei sale, avea sentimentul că urma să moară chiar atunci. Însă, în scurt timp după acest moment își revenea, doar pentru a avea o recădere câteva zile mai târziu, odată cu o nouă decepție în privința soțului său.

Energia ei se deteriorase, forța sa scădea...

De mai bine de doi ani mergea de la un medic la altul, de la un specialist la altul.

Diagnosticul unanim fusese dat într-un final. Doar o procedură chirurgicală riscantă i-ar putea reda sănătatea.

În adâncul ființei sale, intuiția îi spunea că această problemă a sa de sănătate era cu adevărat gravă și că ar putea să ducă chiar și la moartea sa.

Cine putea ști cu exactitate? – se întrebă ea.

Putea auzi ciripitul vrăbiilor, ale căror triluri asigurau fundalul sonor potrivit gândurilor sale, începând astfel să își evalueze viața împărțind-o în năzuințe și eșecuri.

Merita cu adevărat să evite pericolul pe care îl presupunea intervenția chirurgicală, despre care știa că este dificilă, doar pentru a continua să trăiască, bolnavă, alături de un bărbat care uitase jurămintele făcute la propria nuntă? Și nu era rezonabil să accepte ajutorul pe care știința medicală i-l putea oferi, astfel încât să își poată recupera sănătatea și să lupte pentru o nouă viață în cazul în care soțul său ar fi părăsit-o definitiv? Avea doar douăzeci și șase de ani. Nu era oare drept față de ea să spere la noi căi spre fericire în viitor? Deși tatăl său îi lipsea teribil – acesta se dezîncarnase pe când ea era încă un copilăș – fusese crescută ca unicul copil de mama sa iubitoare și devotată, care la rândul său îi oferise un tată vitreg plin de bunătate și afecțiune. Aceștia doi împreună cu soțul său reprezentau toată familia pe care o avea acasă.

În acel moment, scufundată în briza plăcută a apusului, se gândea la cei dragi ai săi, aflați așa departe: soțul său, draga sa mamă și tatăl său vitreg.

Pe neașteptate, își aminti de tatăl său decedat și de copilul său care îi fusese luat încă dinainte de a se fi născut. Era religioasă, o catolică practică, și în ceea ce privea viața după moarte, ea rămânea fidelă credințelor fundamentale ale religiei sale.

Unde ar putea fi acum tatăl și copilul său? – se întreba ea. Dacă se întâmpla ca ea însăși să moară din cauza bolii de care suferea, îi va revedea oare? Și dacă da, unde? Nu

era rezonabil să se gândească la asta din moment ce ideea morții îi revenea constant în minte?

Era complet cufundată în acest monolog interior când cineva apărură în fața sa. Era un domn mai în vârstă, al cărui zâmbet prietenos îi stârni imediat interesul și curiozitatea.

— Dona Serpa? – întrebă acesta respectuos.

Cum ea dădea uimită aprobator din cap, el adăugă:

— Iertați-mi, vă rog, îndrăzneala, dar am înțeles că locuiți în São Paulo. Și eu la fel. Prin circumstanțe total neașteptate, un prieten mi-a spus că atât eu, cât și dumneavoastră suferim de aceeași problemă de sănătate.

— Mi-ar face plăcere să aflu mai multe, spuse tânăra femeie, observându-i stânjeneala.

Ca răspuns la bunătatea din vocea ei, el se prezentă:

— Nu e nimic care să vă alarmeze, Dona Serpa; Ernesto Fantini, la dispoziția dumneavoastră.

— Încântată de cunoștință, spuse Evelina, și privind chipul acela ridat, pe care boala își lăsase amprenta, adăugă: Așezați-vă și odihniți-vă. Iată-ne aici, în această împrejurime naturală imensă, și aparent suntem singurii interesați de atmosfera reconfortantă pe care aceasta o are de oferit.

Încurajat de atitudinea prietenoasă a femeii, Fantini luă loc lângă ea și continuă să vorbească, antrenându-se într-un dialog inspirat de o atracție reciprocă.

— Proprietara hotelului unde suntem cazați s-a împrietenit cu asistenta dumneavoastră. Prin intermediul său am aflat că dumneavoastră de asemenea aveți de înfruntat o operație chirurgicală dificilă.

— De asemenea?

— Da, pentru că și eu sunt în aceeași situație.

— Ah...

— Presiunea arterială este oscilantă, iar întregul meu organism funcționează haotic. Sunt deja trei ani de când tot consult diverși specialiști. Într-un final, verdictul

radiografiilor mă condamnă: o tumoare îmi afectează glanda suprarenală. Bănuiesc că este o chestiune destul de gravă.

— Înțeleg, răspunse Evelina ezitând, și arătând foarte palidă. Știi despre ce vorbiți... Nu trebuie să îmi explicați. Din când în când cred că experimentați crize: senzația de sufocare în piept; bătaile inimii o iau razna; dureri de cap și stomac; venele din zona gâtului se umflă; senzația de rece și fierbinte în același timp, și ideea că moartea bate la ușă...

— Chiar așa.

— Apoi, te simți puțin mai bine pentru o vreme, pentru ca mai târziu să o iei din nou de la capăt la prima supărare.

— Știți cum se simte.

— Din păcate.

— Medicul mi-a spus denumirea bolii de câteva ori. Aș vrea să știu dacă și dumneavoastră ați primit aceeași informație în ceea ce privește afecțiunea de care suferiți.

Fantini scoase un carnețel din buzunar și citi cu voce tare cuvintele exacte care defineau problema sa de sănătate.

Cu greu reuși Dona Serpa să își mascheze disconfortul auzind termenul științific, dar reușind să se stăpânească, confirmă:

— Da, vorbind în numele doctorului meu, aceasta este afecțiunea de care soțul meu mi-a spus că sufăr.

Nou-venitul realizează cât de tulburată era Evelina și încercă să fie amuzant:

— Ei bine, cel puțin suferim de o boală cu o denumire rară și drăguță.

— Ceea ce nu înseamnă că nu avem parte de simptome frecvente și neplăcute, replică ea fermecătoare.

Fantini ridică privirea spre cerul albastru al după-amiezii ca și cum își dorea să ducă conversația la următorul nivel. Evelina acompany pauza sa cu o liniște plină de emoție, arătând că și ea dorea să ridice conversație deasupra suferinței și că era dornică să reflecteze și să filosofeze.

2

LA UȘA UNUI
PRIETEN APROPIAT

Curând o mică trăsură apăru în câmpul lor vizual, mișcându-se foarte, foarte încet.

Privind calul care se apropia puțin câte puțin, domnul o întrebă pe Evelina:

— Știu că aveți nevoie de odihnă, dar dacă mi-ați accepta invitația de a face o plimbare în jurul izvoarelor termale...

— Mulțumesc, răspunse ea, dar nu pot. Momentan, odihna este cel mai bun medicament.

— Adevărat. În situația noastră nu ne permitem zdruncinături.

Mica trăsură trecu foarte aproape de locul retras unde se aflau.

Ambii observară de ce aceasta se mișca așa încet. Fusese evident implicată într-un accident și avea o roată deteriorată, înaintând cu dificultate, iar tânărul birjar se deplasa pe jos ghidând animalul cu mare grijă, lăsându-l aproape fără căpăstru.

Dona Serpa și noul său prieten îi urmăriră cu privirea până când aceștia dispărură la următoarea cotitură.

Fantini zâmbi larg și spuse calm:

— Dona Serpa...

Ea îl întrerupse cu un zâmbet larg și îl corectă pe un ton prietenos:

— Spune-mi Evelina. Cred că, din moment ce amândoi împărtășim o boală rară, avem dreptul la o prietenie spontană...

— Foarte bine! spuse Fantini. Și de acum încolo, tu îmi vei spune doar Ernesto.

Își lăasă mâna lipsită de vigoare să se odihnească pe spătarul acelei bănci mari și continuă:

— Dona² Evelina, ai citit vreodată ceva despre spiritualism?

— Nu.

— Ei bine, aș vrea să îți spun că acea trăsură mi-a amintit de câteva notițe pe care le-am scos ieri pe când studiam. Scriitorul interesant pe care îl citeam, deși folosind o definiție pe care el însuși o consideră superficială, înțelege ființa umană ca având trei învelișuri, în mare parte asemănătoare trăsorii, calului și birjarului, cei trei colaborând în demersul lor.

— Cum poate fi asta posibil? întrebă Evelina accentuând surprinderea sa și aruncându-i o privire glumeață.

— Trăsura ar corespunde corpului fizic; animalul poate fi comparat cu corpul spiritual, care este matrița și susținătorul fenomenelor ce ne garantează existența fizică, iar birjarul simbolizează spiritul nostru, care este adevăratul nostru sine în guvernarea mentală a vieții noastre. O „trăsură” deteriorată, asemenea celei pe care tocmai am văzut-o, ar reprezenta un trup bolnav, și când vehiculul devine complet nefolositor, șoferul îl abandonează la groapa de fier vechi a naturii și urcă din nou pe cal, astfel încât amândoi să poată continua călătoria... Asta, desigur, se întâmplă în momentul morții sau dezîncarnării. Acum inutil, corpul fizic se întoarce în țărână, în timp ce spiritul nostru, îmbrăcat într-un veșmânt de materie subtilă care îi condiționează existența terestră, purcede să viețuiască într-un alt plan, unde veșmântul de materie densă nu îi mai este de niciun folos.

Evelina râse, fără a pierde însă din vedere respectul datorat interlocutorului, și argumentă:

² În societatea braziliană, *Dona* este un termen care arată respectul față de o femeie și este folosit împreună cu prenumele acesteia.

— O teorie ingenioasă! Vorbești despre moarte, dar ce se întâmplă cu acest trio când dormim?

— Din motive bine întemeiate, în timpul somnului fizic, cele trei elemente se odihnesc într-o manieră care diferă de la șofer la șofer sau, mai bine spus, de la spirit la spirit. Când dormim, vehiculul greoi sau corpul fizic se odihnește întotdeauna, dar spiritul se comportă foarte, foarte diferit. De exemplu, după ce birjarul și calul au avut parte de o masă copioasă, ambii se vor odihni, și, prin urmare, la fel va face și trăsura. Pe de altă parte, dacă birjarul obișnuiește să studieze și să servească, atunci, în timp ce trăsura se află la atelier pentru reparații sau revizie, el va folosi calul pentru călătorii educative sau sarcini importante. Cu altă ocazie, dacă birjarul este încă nepregătit, lipsit de experiență sau temător în ceea ce privește călătoria, atunci oricând trăsura necesită reparații, va aștepta probabil undeva în apropierea atelierului, ca trăsura să fie reparată pentru a o putea folosi din nou, mai mult ca o armură de legitimă apărare.

Evelina manifestă neîncredere și obiectă:

— Nu cunosc nimic despre spiritualism.

— Practici vreo religie în mod particular?

— Da, sunt catolică. Nu sunt fanatică, dar încerc din răsuner să trăiesc conform cu principiile credinței mele. Cred în învățăturile preoților noștri și le practic.

— Bravo ție! Toate credințele sincere merită respectate. Îți invidiez încrederea absolută de care dai dovadă.

— Nu ești o persoană religioasă?

— Mi-aș fi dorit să fi fost. Sunt doar un căutător al adevărului, un țințaș liber în câmpul ideilor.

— Și ai citit despre spiritualism doar pentru a te distra?

— Pentru a mă distra?! Oh, nu! Citesc despre asta pentru că trebuie. Ai uitat, Dona Evelina? Suntem pe punctul de a suferi o intervenție chirurgicală care ne-ar putea fi fatală... Ne-am putea face bagajele pentru o călătorie foarte lungă!

— Din care nimeni nu se mai întoarce.

— Cine știe?!

— Înțeleg, zâmbi tânăra femeie. Studiezi spiritualismul asemenea unui călător care vrea să învețe despre valută, limbă, obiceiuri și vestimentația țării străine pe care intenționează să o viziteze. Informații concise, un curs intensiv.

— Recunosc. Am avut mult timp la dispoziție în ultima vreme, și îl folosesc cât pot de bine în a investiga orice are legătură cu sufletul, în mod special cu viața de după moarte și comunicarea cu spiritele, presupușii locuitori ai celorlalte sfere.

— Și ai găsit vreo dovadă a unei astfel de comunicări? Ai primit vreun mesaj direct de la oricare dintre cei dragi ție, deja decedați?

— Nu încă.

— Și nu găsești asta descurajant?

— Deloc!

— Ei bine, eu prefer credințele mele serene. Credință fără îndoială, rugăciune fără tortură mentală.

— Credința ta interioară este o binecuvântare, și eu respect sincer mulțumirea pe care ți-o dă religia, dar dacă ne așteaptă o altă viață și dacă se ridică anumite întrebări în sufletul tău?

— Cum poți spune asta dacă nu ai primit confirmarea că viața continuă după moartea fizică?

— Nu pot să mă îndoiesc de mărturiile învățaților și ale oamenilor cu un caracter ireproșabil care au confirmat acest lucru.

— Ei bine, spuse Evelina cu blândețe, tu vei fi cu cercetătorii tăi, iar eu cu sfinții mei.

— Nu am nicio obiecție asupra excelenței celor pe care îi susții, răspunse Fantini blajin, dar nu îmi pot potoli setea de cunoaștere. Înainte de a mă îmbolnăvi, eram foarte încrezător în ceea ce privea viața. Controlam totul și nu aveam

nici cea mai mică idee despre existența acestui organ din trupul meu. Totuși, o tumoră a glandei suprarenale nu este asemenea unei pietre în pantof. Este un fel de fantomă care anunță dificultăți și care mă forțează să gândesc, să judec, să descopăr.

— Îți este teamă de moarte? glumi tânăra femeie.

— Nu chiar. Ție îți este?

— Ei bine, nu vreau să mor. Îi am pe părinții mei, un soț și prieteni. Iubesc viața, dar...

— Dar...?

— Dacă Dumnezeu a decis că timpul meu a ajuns la final, mă voi supune voinței Sale.

— Nu te deranjează nimic altceva? Nu ai suferit nici măcar influențată de stările de rău care ne chinuie zi după zi?

— Nu îmi spune că îmi vei examina conștiința acum; e suficient că trebuie să dau singură socoteală în fața confesorilor mei.

Și râzând ușor, adăugă:

— Accept răul pe care alții ni-l fac ca plată pentru păcatele noastre în fața lui Dumnezeu; totuși, faptele rele pe care noi le facem sunt lovituri pe care ni le dăm nouă înșine. Astfel, încerc să am grijă; adică, înțeleg că nu trebuie să îi rănesc pe ceilalți. Și din această cauză, caut în spovedanie un antidot, care din când în când mă infuzează, nepermițând astfel înclinărilor mele nefaste să iasă la suprafață.

— Este remarcabil cum o persoană cu inteligența ta se abandonează spovedaniei din proprie voință și atât de sincer.

— Desigur, trebuie să aleg un preot în care să am încredere. Nu vreau să îmi cumpăr un loc în paradis prin mijloace calculate; în schimb, vreau să mă lupt cu propriile mele imperfecțiuni. De aceea, nu ar fi corect din partea mea să îmi deschid sufletul în fața cuiva care nu m-ar putea înțelege sau ajuta.

— Înțeleg.

Continuând discuția în baza încrederii pline de respect, Dona Serpa spuse:

— Crede-mă; și eu am trăit cu mai multă atenție de când am aflat despre boala mea, atât de mult încât cu o zi înainte de a veni aici m-am achitat de obligațiile religioase mergând la spovedanie. Din toate chestiunile serioase pe care i le-am încredințat confesorului meu, ți-o pot pomeni pe cea mai importantă...

— Nu! Nu! Prea multă informație! se bâlbâi Ernesto, surprins de bunăvoința plină de afecțiune cu care Evelina se exprima.

— De ce nu? Am vorbit asemenea unor vechi prieteni. Tu îmi poți povesti despre cum te pregătești pentru posibilitatea de a muri, dar eu nu îți pot povesti despre a mea?

Au izbucnit amândoi în râs, și în timpul unei lungi pauze în dialogul lor s-au privit cu subînțeles. Amândoi păreau puțin speriați.

Acea privire reciprocă le confirmase că făcuseră un pas important spre o prietenie strânsă.

Unde o mai văzuse pe această tânără, atât de favorizată de frumusețe și inteligență? – se întreba Ernesto, uimit.

Unde ar fi putut să-l mai întâlnească pe acest domn matur, inteligent, care radia atât de multă simpatie și înțelegere? – se întreba Dona Serpa, incapabilă să mascheze plăcuta surprindere pe care o resimțea.

Interludiul mai dură câteva secunde tulburătoare în timp ce apusul combina culori și umbre în jurul lor, anunțând că se apropia căderea nopții.